

Een gevleugelde gelovige (50)

Wat een schrikken! Bij het binnengaan van de kerk fladderde er iets door de ruimte. Een klapperend geluid van vleugeltjes trof mijn oren. Het wazige licht

Glas-in-lood-raam

van buiten kwam in kleurrijke strepen door de glas-in-lood raampjes. Te weinig licht en de schemering overheerste. Van links naar rechts tuurden mijn ogen in het rond om de oorzaak van het geluid te ontdekken. Stilte alom. Zonder een beweging te maken stond ik muisstil op het oksaal en wachtte af. Daar was het weer! Net of er een zuchtje wind door het kerkgebouw blies. Mijn ogen zagen plots een schaduw voorbijkomen en vlug

draaide ik mij om. Net ver van mij vandaan op het altaar zag ik hem zitten. Een klein vogeltje, dat wellicht harder van mij geschrokken was, dan ik van hem.

Met trillend lijfje en zijn kopje schuin gericht, keek het in mijn richting. Alsof het wilde zeggen: "Hier ben ik toch veilig?" Zeker, een veiliger plek had het niet kunnen uitkiezen; tussen de kandelaars op het hoofdaltaar. Door God zelf beschermd. Niet dat ik enig gevaar voor hem zou betekenen, maar ik vroeg me wel af, of het arme beestje al dagen in de afgesloten kerk verbleef. Hoe had hij het volgehouden zonder te eten? Zondag was het kerkgebouw voor het laatst open geweest en dat was reeds drie dagen geleden. Niemand had die morgen een opmerking gemaakt over een vogeltje in de kerk.

Kerkinterieur

Voorzichtig zette ik een stap naar voren om het diertje beter te kunnen bekijken. Opvallend zijn mooie kleurtjes, die te zien waren in het fletse licht. Het blauw overheerste. Was er nu maar iemand, die mij kon vertellen wat voor een soort het zou zijn. Je begrijpt, dat ikzelf niet zo'n kenner ben van tuinvogels.

Een deur ging open. Het beestje schrok, maar bleef gelukkig zitten. Ha, de koster. Met twee vingers op mijn lippen beduide ik hem om heel stil binnen te komen. Met mijn andere hand wees ik naar het altaar. Voetje voor voetje

naderde hij. Zijn ogen tuurden in de aangewezen richting. Zachtjes fluisterde

Het hoofdaltaar

hij: "Een meesje." Ha, alvast een raadsel opgelost. Nog even bleven we naar het vogeltje kijken en draaiden ons toen om. Met een kwieke vleugelslag vloog het vogeltje de ruimte in; richting het koor achter in de kerk. Daar verstopte hij zich waarschijnlijk achter de orgelpijpen. In de sacristie angekommen bespraken we kort de gebeurtenis. Op mijn vraag of het diertje niet zou omkomen van de honger schoot de koster

te binnen: "Er hangt toch een oude kroetwis van enkele jaren geleden nog in de rechterbeuk. Daar zitten nog genoeg zaden in. Kan hij daarvan genieten." Even schoot ik in een hartelijke lach over het rake antwoord.

Samen bedachten we een oplossing om het meesje zijn vrijheid terug te kunnen geven. "Als we eens een raampje openzetten, dan kan het zijn eigen weg zoeken. Zondag a.s. zullen we wel zien of hij de opening gevonden heeft en terug naar de natuur is gegaan." Dat hebben we gedaan en nu is het maar afwachten, of we zondag nog een extra kerkganger hebben.

